

B - 72

AZ APOSTOLOK CSELEKEDETEI

Szent Pál utja Rómába

Szent Pál utja Rómába

2. A hajó a "Jókikötőben"

Az ellenszél a vártnál nagyobb mértékben hátráltatta a hajózást és a közelítő tél is mind veszélyesebbé tette azt. A "Jókikötőbe" érve, ebbe a kis krétai helységbe, Pál, aki járatos volt a hajózásban is és ismerte ezeket a gyakran látogatott tengereket, azt tanácsolta, hogy itt teleljenek át, mert az ut folytatása a hajóra és az utasok életére nézve egyaránt igen kockázatos volna.

/Csel 27, 8 - 9/

3. Pál tanácsa

Pál figyelmeztette őket: "Emberék, látom, hogy a hajózás kezd gyötrelmessé és nemcsak a rakományra és a hajóra, hanem a mi életünkre is veszélyessé válni." A százados azonban inkább bízott a kormányosban és a hajó gazdájában, mint Pál szavában. A kikötő sem volt alkalmas a telelésre, ezért aztán a többség abban a tervben állapodott meg, hogy elhajóznak onnét és ha csak lehetséges egy krétai kikötőbe, Főnixbe futnak be és ott telelnek. /Csel 27, 10 - 12/

4. Utirány Mirából Pozzuoliba

Gyenge déli szél fujt, ezért azt gondolták, hogy tervüket végre tudják hajtani. Felvonták tehát a horgonyt és tovább indultak Kréta mentén. /Csel 27, 13/

5. A hajó a viharban

Kisvártatva azonban Euraqilónak nevezett forgószél csapott le rájuk. Belekapaszkodott a hajóba, úgyhogy nem tudtunk a széllel szemben tovább haladni. Föladtuk a harcot, s a szél elragadott minket. Mikor elfutottunk egy Kaludia nevű kis sziget mellett, alig tudtuk megmenteni a csónakot. Miután mégis felhúzták, védőintézkedést alkalmaztak, körülkötötték a hajót. /Csel 27, 14 - 16/

6. A hajót kötelekkel veszik körül

.... körülkötötték a hajót s mivel attól tartottak, hogy a szirtisre vetődnek, lebocsájtották a lassítót és így haladtak tovább. /Csel 27, 17/

7. Könnyebbé teszik a hajót

Másnap a rakomány egy részét a tengerbe dobták. Harmadnapon pedig saját kezükkel kidobálták a hajó felszerelését. Több napon át sem a nap, sem a csillagok nem tűntek fel. /Csel 27, 18 - 20/

8. Pál bátorítja a hajósokat

Oda volt már megmenekülésük minden reménye. Mikor már az étel sem kellett, Pál ezekkel a szavakkal lépett hozzájuk: "Emberék! Rám kellett volna hallgatnotok; nem lett volna szabad elindulni Kréta alól, ilyen veszélyt és kárt venni a nyakunkba. De most arra biztatlak titeket, ne veszítsétek el bizalmatokat, mert emberéletben nem lesz veszteség, csak a hajó megy tönkre."

Az éjjel ugyanis megjelent előttem annak az Istennek az angyala, akié vagyok és akinek szolgállok és ezt közölte velem: "Ne félj Pál! Neked meg kell jelenned a császár előtt, ezért Isten a kedvéért megkiméli mindazokat, akik veled utaznak. Bizzatok hát emberek, mert én hiszek Istenben, hogy úgy történik minden, ahogy közölte velem. Valami szigetre kell kivetődünk. /Csel 27, 21 - 26/

9. A hajósok menekülni akarnak

Már a tizenegyedik éjszaka szakadt ránk... mikor a hajósoknak az a sejtésük támadt, hogy valamilyen szárazföldhöz közeledünk. Lebocsátották a mélységmérőt és husz ölet mértek, kevéssel ismét lebocsátva tizenöt ölet mértek. Aztán attól tartva, hogy szirtek közé sodródunk, a hajó faráról négy horgonyt eresztettek le és sóvárogva várták a hajnalhasadását. A hajósok meg akartak szökni a hajóról, ezért azzal az ürüggyel, mintha a hajó orrára akarnának horgonyt kivetni, arra készültek, hogy a csónakot a tengerre bocsátják. /Csel 27, 27 - 30/

10. A százados elvágatja a köteleket

Pál azonban figyelmeztette a századost és katonákat: "Ha ezek nem maradnak a hajón, ti nem menekülhettek meg." Erre a katonák elvágta a csónakot tartó köteleket és hagyták, hogy kiessék. /Csel 27, 31 - 32/

11. A hajó partot ér Málta szigetén

Mikor megvirradt, nem ismerték fel a szárazföldet, de észrevettek egy öblöt, amelynek lapos partja volt. /Megmenekülésünk után megtudták, hogy a szigetet Máltának hívják./ Gondolták, hogyha lehetséges, erre futtatják fel a hajót. A horgonyokat eloldották és hagyták a tengerbe veszni, egyben meglazították a kormányrudak köteleit is. A vezérvitorlát felhúzták a szél irányában és így igyekeztek a part felé. Egy földnyelv elé érkezve ráhajtották a hajót. A hajó orra ugyan megakadt és mozdulatlan maradt, a tatja azonban kezdett szétmálni, az erős hullámverés következtében. /Csel 27, 39 - 41/

12. A katonák meg akarják ölni a foglyokat

A katonák akkor elhatározták, hogy megölik a foglyokat, hogy valamelyik ki ne usszék és meg ne szökjék. /Csel 27, 42/

13. Juliusz százados megmenti Pált

A százados azonban meg akarta menteni Pált. /ők ugyanis időközben jóbarátok lettek/ Azért megtiltotta tervük végrehajtását. /Csel 27, 43/

14. A hajótörés

A hajó hamarosan összetört a hullámveréstől. A százados megparancsolta, hogy először azok szálljanak ki, akik tudnak uszni és igyekezzenek kijutni a szárazra. A többieket pedig úgy vitték ki; némelyeket deszkákon, másokat a hajó roncsain. Így aztán mindenki épségben kijutott a partra. /Csel 27, 43 - 44/

15. A sziget lakói befogadják a hajótörötteket

Megmenekülésünk után megtudtuk, hogy a szigetet Máltának hívják. A benszülötték igazán emberségesen bántak velünk... tüzet raktak és mindnyájunkat odahívtak a ráncszakadt eső és hideg elől. /Csel 28, 1 - 2/

16. Pál megmarja egy vipera

Pál összeszedett egy csomó rőzsét, de mikor a tüzre rakta, a hőség elől egy vipera kuszott elő és a kezére vetette magát. Mikor a benszülöttek meglátták a kezén csüngő állatot, ezt mondogatták egymásnak: "Ez az ember bizonyosan gyilkos, mert kimenekült ugyan a tengerből, de az igazság nem hagyja életben." Ő azonban lerázta az állatot a tűzbe és semmi baja nem történt. Azok pedig várták, hogy fölpuffad, vagy rögtön holtan rogy össze. Vártak is jó ideig, de mikor látták, hogy semmi baj sem éri, véleményyt változtattak és azt mondták róla, hogy isten. /Csel 28, 3 - 6/

17. Pál meggyógyítja Publiusz apját

Azon a vidéken volt a sziget első tisztviselőjének, Publiusznak a birtoka, ez házába fogadott és három napig vendégül látott minket. Publiusz apja történetesen láztól és vérhastól gyötörve feküdt. Pál bement hozzá, s imádsággal és kézrátétellel meggyógyította. Erre az eseményre aztán a sziget többi betege is oda-
jött és meggyógyult. /Csel 28, 7 - 9/

18. Pált a máltaiak nagy szeretettel üdvözlik

Három hónap múlva egy alexandriai hajón továbbindultunk. Ez a hajó a szigeten telelt. /Csel 28, 11/ - A sziget derék népe nem feledte Pál jótetteit... s mikor hajóra szálltunk elláttak bennünket minden szükségessel. /Csel 28, 10/ Szirakuzába érve három napig ott vesztegeltünk. /Csel 28, 12/ Onnét Régiumba, majd Pozzuóliba hajóztunk tovább. /Pozzuoli régen Puteoli./ /Csel 28, 13/

19. Róma, a római birodalom fővárosa

Puteoliból keresztények kíséretében és még mindig katonai őrizet alatt Róma felé indult. Végre megláthatta szíve városát, a birodalom fővárosát, a várost, amely arra hivatott, hogy a kereszténység központja legyen, mint Krisztus helytartójának székhelye. Évek óta vágyott arra, hogy apostoli munkáját megkoronázza ebben a nemzetközi városban és hirdesse az evangéliumot; ez a város ugyanis mintegy magában foglalta az egész akkor ismert világot és természetesen, talán a birodalom legfelsőbb vezetői előtt is képviselheti Krisztust. Milyen nagy dicsőségére válna Jézusnak, az evangéliumnak, ha ezt a várost meghódítaná számukra! Mily könnyű szerrel terjedne el az evangélium a világ többi részén is! Isten többször is jelezte akarátát, hogy Rómában is tegyenek róla tanúságot és a Gondviselés ezt a legváratlanabb módon valósította meg: Krisztus követ bilincsben érkezett oda.

.....